

καὶ ἂς μὴ ἀποθαρρύνεται. Ἡ εὐφροία νικᾷ ὑπερδύναμος
τὰ προσκόμματα.

Γ. Χ. Ζ.

Μικρὰ Ἱταλικὴ Χρηστομάθεια πρὸς χρῆσιν τῶν
ἀρχαρίων, συλλεχθεῖσα ὑπὸ Μ. Ἀρτωρίου Κα-
ρίνη Ἱταλοῦ, διδασκάλου τῆς Λατινικῆς, Ἱτα-
λικῆς καὶ Γαλλικῆς γλώσσης.

Ἐν Ἐρμουπόλει 1851.

Ἔργον χρησιμώτατον ἐξετέλεσεν ὁ φιλέλλην Κ.
Κανίνης, ἐκδοὺς τὴν προκειμένην Ἱταλικὴν χρηστο-
μαθειαν. Ἡ σπουδὴ τῆς ὥραιας Ἱταλικῆς γλώσσης
χρειασιτὶ νὰ διαδοθῇ παρ' ἡμῖν. Εἶναι ἀδελφὸν τοῦ
Ἑλληνικοῦ τὸ γενναῖον ἄλλ' αὐτοῦ Ἱταλικὸν ἔ-
θνος, ἡ δὲ γλώσσά του εἶναι τοσοῦτον ἀρμονικὴ καὶ
πλουσία εἰς ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς μεγάλους, ὥς-
τε παρὰ πᾶσαν ἄλλην θέλει συντελέσει εἰς τὴν
ἀνάπτυξιν τῆς φιλολογίας μας. Ῥιφθεὶς ἐκ τῶν
δυστυχημάτων τῆς πατρίδος του εἰς τὸ ἑλληνικὸν
ἔδαφος, ὁ Κ. Κανίνης, ὅστις εἰς τὸν οὐρανὸν τῆς Ἑλ-
λάδος εὗρε τὸν γλαυκὸν οὐρανὸν τῆς Ἱταλίας, καὶ
εἰς τὰς αὔρας αὐτῆς, τὰς αὔρας τῆς πατρίδος του, ὡς
ποιητῆς, ἐζήτησε νὰ ἐξελληνίσῃ τὴν Μοῦσάν του, καὶ
ἤρχισε τὴν σπουδὴν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, εἰς ἣν
ἐπέδωκεν θαυμασιῶς εἰς τὸ βραχὺ τοῦτο διαστημα.
Εἰς τὸ μεταξὺ τοῦτο ἐστοιχεύρηται διάφορα Ἱταλικά
ποιήματα, ὧν τινὰ μεταφράσθησαν ὑπὸ τοῦ Κ. Γ. Χ.
Ζηλακίωστα μὲ τὴν ἰδιαζουσαν αὐτῷ καλλιέπειαν, καὶ
διὰ νὰ φανῇ χρήσιμος πρὸς τὸ υἰοθετεῖσθαι αὐτὸν ἔ-
θνος, ἥδη μὲν ἐξέδωκε τὴν ὠρελισμωτάτην χρηστομά-
θειάν του, ὑπόκειται δὲ ἀκολουθῶς πᾶν χρησίμον
πρὸς τὴν τελειωτέραν σπουδὴν τῆς Ἱταλικῆς, συλ-
λογὴν δὲ καὶ δημοτικῶν ἑλληνικῶν ἀιμαίων, πλου-
σιωτέραν τῶν μέχρι τοῦδε ὑπαρχουσῶν. Δὲν ἀμφι-
βαλλομεν λοιπὸν ὅτι τὸ φιλόμουσον καὶ φιλότιμον
ἑλληνικὸν κοινὸν θέλει συνδράμει τὸν ἀγαθὸν τοῦτον
Ἱταλὸν εἰς τε τὸ παρὸν καὶ εἰς τὰ μέλλοντα αἰ-
τοῦ κοινοφελῆ ἔργον.

Κ.

Π Ο Ι Η Σ Ι Σ

Εἰς τὴν διετῇ Ἑλληνικῇ μου.

— Ἐλθ' Ἑλπινίχη, ἔλθε μικρά μου φίλη,
καὶ κᾶτι θὰ σ' εἰπῶ,

— Ἰβὺς, ὦ Μητερ! ἐγὼ σιμὰ . . . ἐμίλει . . .
ὦ πόσον σ' ἀγαπῶ!

— Μὲ ἀγαπᾷς; ὅποια στιγμή εὐδαιμονίας!
ἀγγελικὴ φωνή!
Ψυχὴ φιλότιμη, ἔρωτ' ἀπὸ καρδίας,
ἀθώας προσφωνεῖ.

Ὡ ἄγγελέ μου! ὦ γλυκὺ φῶς μου, στάσου
μουρίους ἀσπασμούς,
Σ' τὴν κόμην νὰ σὲ δώσω, καὶ εἰς τὰς παρείας σου . . .
καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. . .

Σήμερον εἶναι ἐπτά Φεβρουαρίου
πῶς ἐνθυμούμαι, πῶς!
Εἶναι ἡμέρα καθ' ἣν ἐπὶ τοῦ βίου,
ἦλθες γλυκὺ μου φῶς.

Ἦτο πρωΐα, ὅποτε τ' ἄσματά των,
ἀρχίζον τὰ πτηνά,
Καὶ προαγγέλλουν, ὅτι μὲ τὰ μελίσματά των,
ἡμέρα ἀρχινᾷ.

Ἡ γῆ ἐφόρει τῆς δρόσου τὸν μανθῶαν
μὲ ῥόδα ἢ ἡῶς,
Τοῦ οὐρανοῦ τὰς πύλας ἐστόλιζεν, κ' εἰς μίαν,
χρυσοῦν παρῆγε φῶς

Λαμπρὰ, ὥραϊα ἠγγέλλετο ἡμέρα,
κ' ὁ ζέφυρος λεπτὰς,
Ἀρωματώδεις αὔρας ἔχον' εἰς τὸν αἰθέρα,
κ' ἐξύπνα τὰς ἀκτᾶς.

Σ' εἶδον Ἑλπινίχη, λευκὴν ὡς κρίνον
ὡς ῥόδον ὁροσερὰν,
Τὸ μέτωπόν σου ἤσπασθην, κ' εἶδα χύνον,
ἐλπίδα καὶ χαράν.

Ἐκτοτ' ἐπλήσθη δνέρων ἡ ψυχὴ μου
κ' ὅτε ὑπνώττεις σύ,
Οὐράνιον τι σὲ βλέπω ἀντικρὺ μου,
τὸ πᾶν μοὶ εἶσαι σύ!

Ἀφίνεις δύο ἔτη χρυσᾷ ὅπισω,
ἀθῶα, τρυφερά. . .
Εἶθε νὰ ῥέουν χωρὶς νὰ τ' ἀριθμήσω,
ὡς καθαρά νερά.

Φεβρουάριος 1848.

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ ΣΑΜΑΡΤΕΙΔΗ.